

Alfonso,

Blauwe ogen en zwart haar! Vraeg mijn  
tham uw ideaal!

O, laat ze uw worden, de liefde, de reine  
groote en schone! Laat uw hart in witte vlamme,  
tot den hemel slaan! Laat uw ziel door hoog-  
menschelyk gevoel oprinderen tot in de volheid  
des goddelijken gemachten! Vergeest om haer  
de wereld den roem en de rust, nees sulig,  
delig in haer en in u, sonder achterdocht  
sonder argwaan, geheel en onbeïndig. Voel om  
u worden een nieuwe schepping, een nieuwe  
leue vol louter licht en leven.

O zi de zomer bloeme en bloesem  
vol klare kleuren,  
de wijde weide glans en glorie  
vol warme geuren.  
de weiden bobbel en op het kruid  
de vlinde's kriebel,  
het leven ademt leven uit  
de sielen sielen!

Dommel in op <sup>een</sup> wollen kussen van  
weelde en bemestelvoetheit, en droom hier  
sluimerend van sterren en engel!

El gave God de lust en de liefde die mijne  
jeugd omsonder, mij de kracht en den  
moed de uwe stout ontstemden!



VII A 33

Waar niet langer wil ik zijn de luttige,  
lustige dinger, de stille die schreeuwde in  
dagen van vrede, de waer die zweeg in  
dagen van strijd! Nu wil ik worden een man  
van den hoofde tot de voeten, een die gaat  
lechts en loy, sonder nees - en sonder om-  
zien.

Ik wil alarm roepen in het vlaamsche kamp,  
en mij en velen beschuldigen van lustheid, mij  
en velen van verraad!

Van lustheid:  
omdat wij denken iets gedaan te hebben  
voor het vlaamsche volk, wanneer wij het  
uniform van flamingant hebben aangenomen  
en rechtsomkeer en linksomkeer zijn doende,  
net en evengoed als de anderen.

Omdat wij vrienden hebben die wij versloemen  
als ze slecht en lozen als ze goed doen.

Omdat wij bij de mannen die niet baren  
ons stellen en spreken met geyng, in elk ridders-  
en orde teken een levvolle compensatie sien  
voor de ontbrekende hart en geestergaven.

Omdat wij den moed niet hebben om te  
spreken, noch den moed om te zwijgen.

Van verraad:  
omdat wij de ontwetende massa wijzen hen  
dat allen rust en rusten zal wanneer alles  
gijt en gijten moet.



omdat wij hooft doen gelooven in een leger dat  
haar verdedigt, en punitieeren met de kensche-  
ren onzer onmacht.

omdat ~~de~~ hoop zwakkelingen de krachtigen  
poogt uit te sluiten om niet aierschaadert te  
worden.

omdat wij los en licht door hen opsteken van  
flikflakkerende reingderietye den vijand met  
onze ligging en inrichting bekend maken, en den-  
doende <sup>hand</sup> in de hand werken.

Uit meer het zijn met het paradoxale:

o landeken, gij zijt maar klein  
niet groter kon ik u gemen.  
en ik zie u welk en is er geen  
en ik zie u toch wel gemen.

Uit men alle lemlentigheid en schijnkracht.  
De grond van Vlaanderen, het landekken  
hand der middelmatigen, het paradijs der  
schijnheiligheid, de beloofde hemel op aarde  
van degenen die arm van jeest zijn, moet rein-  
geveegd en opgeknipt worden omdat de mee-  
deren die komen zullen hun roeten niet kneten  
aan distels en doornen.

Vlaanderen zeer ik groter op economische  
en op verstandelijke, en op kunst en letter kundig  
gebied. of de schaan mij langer Vlaaming te  
zijn.

De maagd van Vlaanderen is niet een afgelepte  
haar, maar een vrouw met piffchen mond en  
warme borsten.



NATIONAAL MUSEUM  
r het  
LIEVEN

Censuur, censuur, censuur!  
Weg met het herte, weg met het nieuwe  
lekker! Weg met het mindere, weg met het  
middelmatige! Met hand en vinger sal ik  
wijzen op de schamelheid, de naaktheid, de  
ellende meer literaire producten, met hand  
en vinger kloppen op grote schiedts en groote  
koppes die willen klinken van holle ijdelheid.

Wie klagen; klagen maar niet, morm  
lachen, potten, blaas en gevelen voor hare-  
lurt.

Li, wie een hie wij zijn!

Wielekerke stont hoog

Lang gewonen sal nog thoviger stijgen  
en men Rond het klavier trekken wij de  
gelukzalige eeuwigheid binnen!

Wie kun nog versmoemen stellen in sulke  
armteijge en onrechtvaardige kritiek?

Nem geen gevindheid, geen Vlaamder tyheid  
meer.

Afbreken moeten wij en opbouwen, onze  
armade sien doen der ijdelom <sup>aan</sup> anderen,  
nieuwe kunstidieën roeken en ziften,  
hijge wikkelen en wegen, kigen en vast-  
houden, en dan vooruit! maar, niet

A. M. V. <sup>gehuersakkelend</sup> op de schreden van  
reemde voorloperen, maar gaande op  
677.3 <sup>eigen</sup> voet en eigen weg naar eigene  
41 idelen.



VIII A 33

Ik heb hem opgenomen, schijnbaar leger,  
eigenlijc voor Geelle. Ik dul her opgenomen  
tegen en roer elken, met denzelfden moed  
en denzelfden waarheidszin.

Hier is mijn plicht!...

de principaal van her college te Eindhoven heeft  
een gezind dat is een revolutionair in mij  
aant. Hemel, dat hij uitsprake!...

Tom, gij vraagt mij verzen, liefdesverzen  
gevoel? Die heb ik niet. Ik heb slechts  
een stuk, en rijkheid - o ijdelheid der ijdel-  
heden, <sup>hoe</sup> de kruisrijg? de ruzige? gesmet  
en gesammerd heeft.

Liedarmode.

Mijne siele wankelt  
Dreunig droos telaar,  
Hoeve geen vork die frankelt  
Daag, geen entle roos!

Dit is ter zijn mijn dagen  
Dreunig-koud en kort,  
Mijne morgends klagten  
Dat her avond wordt!



VIII A 33

Hoor de winden stormen  
Door het bruine loof!  
Aan de ruzigste wormen  
Werd de rijk te roef!

O te kunnen kijken  
In zijn diepste hart,  
En wie weg te wijken  
Oer de diepste smart!

Liek een man te zweven  
Hoofd en hand omhoog  
En geen oog te weren  
Van eenanders oog!

Heel zijn jeugd te joelen  
In een hel akkoord  
En verrukt te roelen  
Dat een God ons hoort!

Ach, mij is dat leven  
Uitgedaan en dood.  
Hemel won ik geven  
En ik heb geen brood!



VIII A 33

Kindere der armen  
Gij die lichte en lucht,  
Looft mij u moerme  
Als een dieke nacht...

Komst, ik ben een brueder  
Schonnel blood en klein..  
Komst, ~~stij~~ huol een moeder  
En die ook is rein!

Kent gij mij? Is dat de moedeloosheid  
van iemand die sike haar zakken, of  
de tranenwoede van iemand die cal  
opschietten?

Denk niet dat mijn liefde er schuld  
aan heeft! Die dreuy ik steeds in mij  
stiel. blijde en gelaten... Marie is me altijd  
even lief... maar ik moet ik moet een  
man worden...

Dit is dat niet: anderen moeten mijn  
vroukheit niet kennen. Bewaar her rook:  
Her gij u een pitekel om uw vriend in  
dagen van last en reers luchtigheid op te  
bluren!



VIII A 33

Alfon was getuik bij in unse aanlo-  
mende liefde!  
13 September 1901. Mene de Herig



A. M. V. C.

67739